

Laodikea – Nummer fem

De siste tre

Jeff Pippenger

2023-09-03

Ideelt sett bør de sju menighetene og de sju seglene forstås som parallelle symboler som representerer indre og ytre linjer i den samme historien. Det er også viktig å merke seg at når man betrakter de siste tre menighetene og de siste tre seglene, er den historiske linjen som representerer progressiv historie, ikke et primært emne i symbolene. Når menighetene anvendes i sammenhengen av parallelle historier, er historiens progresjon et vesentlig element i symbolikken, men dette er ikke tilfellet når de siste tre menighetene og seglene behandles som et symbol i seg selv.

De siste tre menighetene som symbol dreier seg om forholdet mellom tre grupper og dynamikken i samspillet mellom de tre gruppene av tilbedere som de ulike menighetene representerer. De siste tre seglene identifiserer Guds folk slik de er representert ved Moses og Elia. Elia representerer de hundre og førtifire tusen, og Moses de rettferdige døde.

Og da han åpnet det femte segl, så jeg under alteret sjelene til dem som var blitt drept for Guds ords skyld og for det vitnesbyrd de holdt fast ved. Og de ropte med høy røst og sa: Hvor lenge, Herre, du hellige og sanne, drøyer du med å dømme og hevne vårt blod på dem som bor på jorden? Og det ble gitt hver av dem en hvit kappe; og det ble sagt til dem at de ennå skulle hvile en liten stund, inntil også deres medtjenere og deres brødre, som skulle bli drept slik som de, var blitt fulltallige. Og da han åpnet det sjette segl, se, da ble det et stort jordskjelv; og solen ble svart som en sekk av hår, og månen ble som blod. Og himmelens stjerner falt ned på jorden, likesom et fikentre feller sine umodne frukter når det rystes av en sterk vind. Og himmelen vek bort som en bokrull når den rulles sammen; og hvert fjell og hver øy ble flyttet fra sine steder. Og kongene på jorden og stormennene og de rike og hærførerne og de mektige og hver trell og hver fri mann skjulte seg i hulene og i klippene i fjellene. Og de sa til fjellene og klippene: Fall over oss, og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede. For hans vredes store dag er kommet, og hvem kan da bli stående? Åpenbaringen 6:9–17.

Søster White opplyser oss om at det femte segl omhandler «en tidsperiode i fremtiden». Versene om det femte segl spør når Gud ville dømme pavedømmet for mordet på Guds folk under den mørke middelalder. Svaret ble gitt at Gud i «de siste dager» ville dømme pavedømmet for deres mord, og også for en annen gruppe pavelige martyrer som likeledes ville bli drept av pavedømmet under søndagslovskrisen.

«‘Og da han åpnet det femte segl ... [Åpenbaringen 6:9–11]. Her ble det fremstilt scener for Johannes som ikke var virkelige, men slike som skulle finne sted i en framtidig tidsperiode.» Manuscript Releases, bind 20, 197.

Inspirasjonen bekrefter også at sjelene under alteret, som ønsker å vite når Gud vil dømme pavedømmet, er knyttet til engelens to røster, den engelen som opplyser jorden med sin herlighet i Åpenbaringen kapittel atten.

«Da det femte segl ble åpnet, så Johannes Åpenbareren i et syn under alteret den skare som var blitt drept for Guds ords og Jesu Kristi vitnesbyrds skyld. Etter dette fulgte de scener som er beskrevet i Åpenbaringen 18, da de som er trofaste og sanne, blir kalt ut fra Babylon. Åpenbaringen 18,1–5 sitert.» Manuscript Releases, bind 20, 14.

I Åpenbaringen atten er katolisismens dom dobbelt, for der og da blir hun straffet ikke bare for dem hun vil myrde i de «siste dager», men også for mordofrene under pavedømmets herredømme i mørketiden.

Og jeg hørte en annen røst fra himmelen som sa: Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal ha del i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd opp til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu. Gjengjeld henne slik som hun har gjengjeldt dere, og gi henne dobbelt igjen etter hennes gjerninger; i det beger som hun har fylt, fyll dobbelt til henne. Åpenbaringen 18:4–6.

Det sjette segl gir en av Bibelens klassiske fremstillinger av de begivenheter som umiddelbart går forut for Kristi annet komme under de sju siste plagene. Det avsluttes med innledningen til kapittel sju i Åpenbaringen, som gir svaret på spørsmålet som reises i det siste verset av det sjette segl: «hvem kan da bli stående?» Det er to grupper som skal bli stående som Guds banner i søndagslovkrisen, en krise som avsluttes når de sju siste plagene kommer. Disse to gruppene er de hundre og førtifire tusen, som er representert ved Elia, og den «store skare», som er representert ved Moses. Disse to symbolene, Moses og Elia, ble tidligere identifisert som dem som står ved verdens ende, for de stod begge sammen med Kristus på Forklarelsens berg.

Den første gruppen av pavelige martyrer fra mørketiden fikk hvite klær, og den andre gruppen som de ble fortalt å vente på inntil den gruppen var fulltallig, er den «store skare» som også er kledd i hvite klær. Det femte og sjette segl fremstiller ikke en parallell historie til den femte og sjette menighet; de avlegger et vitnesbyrd om de to gruppene som reiser seg som et banner for Herren i de «siste dager». Disse to gruppene er de som forkynner budskapene fra de to røstene i Åpenbaringen kapittel atten. Budskapet som deretter blir forkynt, ledsages av Den Hellige Ånds utgytelse, slik dette er forbilledlig fremstilt ved pinsehistorien og historien om midnattsropet ved adventismens begynnelse.

«Engelen som forener seg i forkynnelsen av den tredje engels budskap, skal opplyse hele jorden med sin herlighet. Her blir det forutsagt et verk av verdensomspennende utstrekning og uvanlig kraft. Adventbevegelsen i 1840–44 var en herlig tilkjennegivelse av Guds kraft; den første engels budskap ble båret til hver misjonsstasjon i verden, og i noen land var den største religiøse interesse som er blitt sett i noe land siden reformasjonen i det sekstende århundre; men disse skal overgå av den mektige bevegelsen under den siste advarselen fra den tredje engel.»

Verket vil ligne det som fant sted på pinsedagen. Likesom «det første regn» ble gitt ved Den Hellige Ånds utgytelse ved evangeliets begynnelse for å få den dyrebare sæd til å spire opp, slik vil «det sene regn» bli gitt ved dets avslutning for høstens modning. «Da skal vi kjenne, ja, jage etter å kjenne Herren. Hans fremtreden er så viss som morgenrøden; og Han skal komme til oss som regnet, som det sene og det første regn over jorden.» Hosea 6:3. «Fryd dere da, Sions barn, og gled dere i Herren deres Gud; for Han har gitt dere det første regn i rett mål, og Han lar regn falle ned for dere, første regn og sene regn.» Joel 2:23. «I de siste dager, sier Gud, vil Jeg utgyte av Min Ånd over alt kjød.» «Og det skal skje: Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.» Apostlenes gjerninger 2:17, 21.

«Evangeliets store verk skal ikke avsluttes med en mindre åpenbaring av Guds kraft enn den som kjennetegnet dets begynnelse. Profetiene som ble oppfylt i utgytelsen av det tidlige regn ved evangeliets begynnelse, skal igjen oppfylles i det sene regn ved dets avslutning. Her er «vederkvegelsens tider» som apostelen Peter så fram til da han sa: «Gjør derfor bot og omvend dere, for at deres synder må bli utslettet, så vederkvegelsens tider kan komme fra Herrens åsyn, og han skal sende Jesus.» Apg. 3:19, 20.» Alfa og Omega, 611.

Etter at det sjette segl reiser spørsmålet som introduserer Elia og Moses, fremstilt i kapittel sju i Åpenbaringen, blir det sjuende segl åpnet og beskriver utgytelsen av Den Hellige Ånd over disse to gruppene. Det må bemerkes at det i beskrivelsen er en stillhet i en halv time. Utgytelsen av senregnet, fremstilt ved åpningen av det sjuende segl, omfatter en periode med stillhet.

Og da han åpnet det sjuende segl, ble det stille i himmelen omkring en halv time. Og jeg så de sju englene som sto framfor Gud; og det ble gitt dem sju basuner. Og en annen engel kom og stilte seg ved alteret og hadde et røkelseskar av gull; og det ble gitt ham mye røkelse, for at han skulle bære den fram sammen med alle de helliges bønner på gullalteret som var framfor tronen. Og røkelsen steg opp for Gud fra engelens hånd sammen med de helliges bønner. Og engelen tok røkelseskaret og fylte det med ild fra alteret og kastet det på jorden; og det ble røster og tordener og lyn og jordskjelv. Åpenbaringen 8:1–5.

Som nettopp bemerket i avsnittet i The Great Controversy begynner senregnet å bli utøst når den mektige engelen stiger ned og opplyser jorden med sin herlighet. Senregnet begynte da «de store bygningene i New York City ble revet ned» den 11. september 2001.

«Hvorfra kommer det ord at jeg har erklært at New York skal skylles bort av en flodbølge? Dette har jeg aldri sagt. Jeg har sagt, idet jeg så de store bygningene som ble reist der, etasje på etasje: 'Hvilke fryktelige scener vil ikke finne sted når Herren reiser seg for å ryste jorden forferdelig! Da vil ordene i Åpenbaringen 18:1–3 bli oppfylt.' Hele det attende kapittel i Åpenbaringen er en advarsel om det som kommer over jorden. Men jeg har ikke fått noe særlig lys med hensyn til hva som skal komme over New York, bortsett fra at jeg vet at de store bygningene der en dag vil bli styrtet ned ved Guds makts vending og omveltning. Av det lys som er gitt meg, vet jeg at ødeleggelse er i verden. Ett ord fra Herren, ett berøring av hans mektige kraft, og disse veldige byggverkene vil falle. Scener vil finne sted hvis fryktelighet vi ikke kan forestille oss.» Review and Herald, 5. juli 1906.

Den 11. september 2001 begynte senregnet å falle, og utgytelsen av dette regnet faller over dem som er fremstilt ved Elia og Moses, og innbefatter en tid med stillhet. En tid med stillhet for Moses og Elia er også fremstilt i kapittel elleve i Åpenbaringen, hvor Moses og Elia, de to profetene som plaget verden, ble «drept» i gatene. Men etter tre og en halv dag kom de ut av Horebs hule og steg opp til himmelen. I senregnets historie blir budskapet, representert ved disse to budbærerne, drept og kastet ut på gaten, men ikke begravet før de blir oppreist. Dette er en av de primære sannhetene som Løven av Judas stamme nå avforsegler.

De siste tre seglene identifiserer den siste bevegelsen blant Guds folk, slik den er representert ved Elia og Moses. Den bevegelsen dør og blir oppreist. Det er en bevegelse, for adventismen begynte med en bevegelse som fortsatte inntil 1863, da de la til side den første sannheten William Miller ble ledet til å erkjenne. I 1863 tok bevegelsen slutt, for i 1863 ble de juridisk sett en kirke. Alfa og Omega insisterer på at dersom Han begynte sitt levningsfolk som en bevegelse, vil Han også avslutte det som en bevegelse.

Vi har nå fullført oversikten over de sju menighetene og de sju seglene. I de tre siste seglene ser vi to klasser av de frelste som er representert ved Moses og Elia. Alle disse seglene vitner om den mektige engelen i Åpenbaringen atten. Da han steg ned den 11. september 2001, gikk to klasser av frelste inn i en renselsesprosess som er utformet for å avdekke og skille to klasser av tilbedere innen bevegelsen ved slutten av adventismen, slik dette er forutskygget av bevegelsen ved begynnelsen av adventismen. Daniel identifiserer at den ene klassen, som han kaller de ugudelige, ikke vil forstå kunnskapsøkningen, men de vise gjør det. Matteus forteller oss at de som mangler forståelsen av den kunnskapen som er blitt åpnet, blir identifisert som en jomfru som er dåraktig. De vise jomfruene viser i krisen ved midnatt at de forstod og besitter kunnskapsøkningen. De vise og de dårlige er representert ved menigheten i Filadelfia eller menigheten i Laodikea. De ugudelige, dårlige jomfruene i Laodikea skal spys ut av Herrens munn, og de vise mottar Guds navn, eller Hans karakter, i sine panner. Hvis den sjette menigheten, Filadelfia, representerer de vise, hvordan kan det da ha seg at den sjuende menigheten, Laodikea, representerer de ugudelige? Hvis dette er tilfellet, er rekkefølgen ute av orden, er den ikke? Svaret blir selvsagt løst ved Alfa og Omega.

Ved begynnelsen av Guds første konfesjonsbundne folk, det gamle Israel, var Moses et forbilde på Kristus ved slutten av dette konfesjonsbundne folket.

For Moses sa sannelig til fedrene: En profet skal Herren deres Gud oppreise for dere av deres brødre, likesom meg; ham skal dere høre i alle ting, hva enn han sier til dere. Og det skal skje at hver sjel som ikke vil høre den profeten, skal bli utryddet av folket. Apostlenes gjerninger 3:22, 23.

Ved slutten av Guds første kirkesamfunnsbestemte folk var Johannes Døperen Elias-budbæreren som beredte veien for Kristi første komme. Jesus skulle deretter frembære sitt offer på korset og siden begynne sin yppersteprestelige gjerning i det hellige i den himmelske helligdom. Ved begynnelsen av Guds andre kirkesamfunnsbestemte folk, det moderne Israel, var William Miller Elias-budbæreren som beredte veien for Kristi annet komme. Jesus kom da plutselig inn i Det Aller

Helligste og begynte dommen. Ved slutten av Guds andre kirkesamfunnsbestemte folk beredte en siste Elias-budbærer veien for at Kristus skulle begynne tidsutdelingen med de levendes dom, avslutningen av sin gjerning som himmelsk yppersteprest og sitt annet komme.

William Miller symboliserer ikke bare budbringeren, men også den bevegelsen han var knyttet til.

«Med beven begynte William Miller å utlegge for folket Guds rikes mysterier og førte sine tilhørere gjennom profetiene frem til Kristi annet komme. For hver anstrengelse han gjorde, vant han styrke. Slik Johannes Døperen forkynte Jesu første komme og beredte veien for hans komme, slik forkynte William Miller og de som sluttet seg til ham, Guds Sønns annet komme....»

«Tusenvis ble ledet til å omfavne den sannheten som ble forkynt av William Miller, og Guds tjenere ble oppreist i Elias' ånd og kraft for å forkynne budskapet.» Early Writings, 229, 230, 233.

I begynnelsen av det gamle Israel kalte Gud Moses, som hadde mottatt førti år med fordervet opplæring i Egypt, noe som krevde førti år i ørkenen i et forsøk på å fjerne Egypts innflytelse fra hans karakter. Førti år etter sin fødsel, idet han forstod at han var utvalgt til å føre Guds folk ut av Egypt, brukte Moses menneskelig styrke til å drepe egypteren. Førti år senere, ved den brennende busken, gjorde han opprør mot Guds kall. Etter endelig å ha tatt imot kallet, tilsidesatte han budet om å omskjære sin sønn inntil han ble truet med døden. Ved grensen til det lovede land gjorde han opprør og slo på Klippen for annen gang. Ved begynnelsen av det gamle Israel hadde Moses karaktertrekkene til en laodikeer. Slik oppfylte han likevel sitt høye og hellige kall, herunder å være et forbilde på Kristus ved slutten av det gamle Israel. Kristus, som kjempet med de kverulerende jødene, eller dem som sa at de var jøder, men ikke var det, representerte karakteren til en filadelfier. Ved begynnelsen av det gamle Israel representerte Moses en laodikeer med behov for gull, øyensalve og hvite klær. Ved slutten er Kristus en filadelfier.

Ved adventismens begynnelse representerte William Miller, fremstilt ved de få i Sardes som ikke hadde tilsølt sine klær, en filadelfier, og det samme gjorde bevegelsen som var knyttet til ham. Ved adventismens avslutning var den bevegelsen som erkjente endetiden i 1989, like laodikeisk som Moses var. Millerittbevegelsen er et forbilde på Future for America-bevegelsen, med det profetiske forbehold at den første bevegelsen ble oppfylt av filadelfiere i Filadelfias tid, og den siste bevegelsen blir oppfylt av laodikeere i Laodikeas tid.

Jeg er vitne til mer av denne bevegelsens profetiske historie fra 1989 enn noen annen person som er knyttet til Future for Americas historie, og jeg vitner om at jeg personlig gikk gjennom historien fra og med 1989 og videre som en attestert laodikeisk adventist. Det er mange sjeler langs denne stien som ville stadfeste mitt vitnesbyrd. Jeg kan også med visshet vitne om at de som var tilknyttet bevegelsen ved adventismens ende, også var attesterte laodikeiske adventister. Det første benevnte folket begynner med en laodikeer som blir en filadelfier og ender med en filadelfier. Det andre benevnte folket begynner med en filadelfier og ender med en laodikeer som er kalt til å bli en filadelfier. Dette er Alfa og Omegas signatur.

Til tross for den ynkelige, elendige åndelige blindheten hos lederen og dem som sluttet seg til ham, ledet og styrte Gud fortsatt de profetiske veimerkene som fant sted fra 1989 og frem til nå. Til tross for den åndelige nakenheten og fattigdommen hos lederen og dem som sluttet seg til ham, ledet Gud fortsatt avseglingen av de sannheter som Han fant det riktig å avsegle. I sin miskunnhet, som aldri er adskilt fra hans «sannhet», utformet Han en renselsesprosess som gjorde det mulig for en laodikeer å dø og deretter bli oppreist som en filadelfier. Denne død og oppstandelse ble forbildet ved forfatterne av Daniels bok og Johannes' åpenbaring, som begge symbolsk ble drept og oppreist. Johannes ble oppreist fra døden ved å bli kastet i en gryte med kokende olje, Daniel fra hulen med sultne løver. Slik gir de to bøkene, som er én bok, en betoning av symbolet på død og oppstandelse som en del av det budskapet som nå blir avseglet.

Ettersom bevegelsen i den undersøkende doms «siste dager» (som ble forbilledliggjort ved Millerittbevegelsen) nærmet seg tidens ende, hadde Gud bestemt at lederen og bevegelsen skulle bli drept og deretter oppstå. I sammenhengen med de sju menigheter ble Laodikea drept den 18. juli 2020 og skulle oppstå som Filadelfia før den forestående søndagsloven. Den oppstandne bevegelsen skulle være av de sju menigheter, men den skulle være den åttende. Bevegelsen skulle være den åttende, det vil si av de sju.

Denne profetiske hemmeligheten støttes i Åpenbaringsens bok av flere vitner, skjønt den hittil ikke er blitt erkjent. I denne tidsperioden går vi nå inn i prøven med dyrets bilde, som søster White opplyser oss er den prøve som kommer før søndagsloven. Det er ved søndagsloven at Guds segl blir påtrykt filadelfierne i denne historien. Men de må bestå prøven med dyrets bilde som kommer før nådetiden avsluttes.

«Herren har tydelig vist meg at dyrets bilde vil bli dannet før prøvetiden avsluttes; for det skal være den store prøven for Guds folk, ved hvilken deres evige skjebne vil bli avgjort. Deres standpunkt er et slikt virvar av inkonsekvenser at bare få vil bli bedratt.

«I Åpenbaringen 13 blir dette emnet tydelig fremstilt; [Åpenbaringen 13,11–17, sitert].»

«Dette er den prøven som Guds folk må gjennomgå før de blir beseglet. Alle som beviste sin troskap mot Gud ved å holde Hans lov og ved å nekte å godta en falsk sabbat, vil stille seg under Herren Gud Jehovas banner og vil motta den levende Guds segl. De som oppgir sannheten av himmelsk opprinnelse og godtar søndagssabbaten, vil motta dyrets merke.»
Manuscript Releases, bind 15, 15.

I denne nåværende historien har de to hornene, som tidligere ble identifisert som republikanisme og protestantisme, allerede forandret seg til et demokrati og frafallen protestantisme. Når disse to hornene er fullt ut forenet, danner de da én makt, ett horn. I den samme perioden vil Gud identifisere og opphøye protestantismens ekte horn for å advare mot dyrets bilde. Disse to hornene løper parallelt med hverandre inntil De forente stater opphører å være det sjette riket i Bibelens profeti.

Åpenbaringen sytten identifiserer at den trefoldige foreningen av dragen (De forente nasjoner), dyret (den pavelige makt) og den falske profet (De forente stater) er den makt som er det åttende hode, og som er av de sju hoder. Disse sju hoder er rikene i Bibelens profeti, begynnende med

Babylon, deretter Medo-Persia, Hellas og så det hedenske Roma. Deretter er det femte riket det pavelige Roma, som profetisk mottok et dødelig sår i 1798. På det tidspunkt i historien besteg det sjette riket i Bibelens profeti, De forente stater, tronen inntil det blir styrtet ved den snart kommende søndagsloven.

De forente nasjoner vil da bli tvunget av den makten som tvinger hele verden til å reise et bilde av dyret. På det tidspunktet har også det sjette riket fått et dødelig sår, men De forente stater vil da tvinge hele verden til å godta dets lederskap over De forente nasjoner og kreve at de også godtar pavemaktens moralske autoritet til å styre den trefoldige unionen.

Og han forfører dem som bor på jorden, ved de tegn som han hadde makt til å gjøre for dyrets øyne, idet han sier til dem som bor på jorden at de skal lage et bilde av dyret, det som hadde sår av sverdet og levde. Og han hadde makt til å gi liv til dyrets bilde, så dyrets bilde både kunne tale og gjøre slik at alle som ikke ville tilbe dyrets bilde, skulle drepes. Åpenbaringen 13:13, 14.

Den eneste definisjonen av «dyrets bilde» i inspirasjonen er at det representerer sammenslutningen av kirke (den pavelige makt) og stat (De forente nasjoner, med De forente stater som kontrollerer de ni andre kongene). Jesabel er den pavelige makt; Akab er De forente stater, som er konge over de ti nordlige stammene.

Når De forente stater faller ved søndagsloven, blir Tyrus (pavedømmet), som har vært glemt siden 1798, «husket», og hun begynner sine forførende sanger. På grunn av det finansielle sammenbruddet, fremstilt som «nasjonal ruin» i Ellen Whites skrifter, blir De forente stater tvunget til å samle hele verden for å konfrontere den bibelske makten som vender hver manns hånd mot ham. Denne makten er islam, slik den er fremstilt ved islams stamfar Ismael.

Og Herrens engel sa til henne: Se, du er med barn, og du skal føde en sønn, og du skal kalle ham Ismael; for Herren har hørt din trengsel. Og han skal være som et vill-esel blant menneskene; hans hånd skal være mot hver mann, og hver manns hånd mot ham; og han skal bo like overfor alle sine brødre. 1 Mosebok 16:11, 12.

De forente stater inngår en allianse med de ni andre kongene og inntar lederposisjonen. Dette gjør det bare for en kort tid, og deretter vil det insistere på at pavemakten blir overhode for det hele, slik Jesabel kontrollerte Akab.

Slik drar den trefoldige alliansen av dragen, dyret og den falske profet sammen av sted til Armageddon. Tallet åtte representerer oppstandelse, og det riket som i profetien er omtalt som å ha fått et dødelig sår, var det femte riket, den pavelige makt. Når pavedømmet oppstår igjen, blir de det åttende riket, og de blir gitt kontroll over den trefoldige union, og dette åttende riket er det ene hodet blant de syv rikene som er blitt identifisert som å ha fått et dødelig sår; men inspirasjonen identifiserer også helbredelsen av dette dødssåret.

«Idet vi nærmer oss den siste krise, er det av livsviktig betydning at samstemmighet og enhet finnes blant Herrens redskaper. Verden er fylt av storm og krig og splid. Men under ett hode—den pavelige makt—vil menneskene forene seg for å stå Gud imot i hans vitners person.

Denne forening blir sammenføyd av den store frafalne. Mens han søker å forene sine redskaper i krigføring mot sannheten, vil han arbeide for å splitte og spre dens forkjempere. Misunnelse, onde mistanker, ond tale blir tilskyndet av ham for å frembringe uenighet og tvedrakt.»

Testimonies, bind 7, 182.

Det femte riket, det sjette riket og det sjuende riket har på det tidspunktet alle mistet sine individuelle riker, slik at deres respektive riker alle blir gjenoppvekket sammen som ett rike bestående av tre deler, som en forfalskning av Guddommens trefoldige vesen.

Det sjette riket, som begynte med to horn lik et lam og ender som ett horn som taler som en drage, bærer den profetiske egenskapen til den pavelige makt, for det blir et bilde av dyret. Det er dyret, den pavelige makt, som først og fremst framstilles som det oppstandne åttende riket som var av de sju. Men selv om det er den pavelige makt som mest direkte oppfyller den profetiske gåten om at det åttende er av de sju, danner De forente stater et bilde av pavedømmet og frambringer derfor profetisk de samme kjennetegn som den pavelige makt.

De forente stater begynte i 1798 da, ifølge Jesaja tjuetre, Tyrus, den pavelige makt, skulle være glemt inntil slutten av det sjette riket. 1798 var endetiden for millerittene ved adventismens begynnelse. Innen våren 1844 hadde millerittisk adventisme mottatt protestantismens kappe, som løper parallelt med republikanismens horn, hvilket representerer De forente staters regjering. De to hornene er på det samme dyret, og derfor går de gjennom historien sammen. Adventismens begynnelse og avslutning løper parallelt med det republikanske horn. Historien fra 1798 og inntil protestantene forkastet den første engels budskap, var den perioden da Gud etablerte dette protestantiske horn. Det gjorde han gjennom en prøvelsesprosess, slik han gjorde med det republikanske horn. Det er mye å si om de parallelle hornene, men ikke nå.

Det republikanske horn begår hor med frafalden protestantisme, ikke med det sanne protestantiske horn, for det sanne horn er Lammets brud, og hun er en jomfru. Siden endetiden i 1989 har det vært sju presidenter. Den sjette av disse presidentene fikk et dødelig sår i selve det året da bevegelsen ved adventismens ende også fikk et dødelig sår. Den åttende presidenten siden endetiden i 1989 skal være den som fikk et dødelig sår som blir lagt. Han må være en president som er av de sju. Samtidig, i 2020, da den sjette presidenten fikk sitt dødelige sår, ble også hornet som nå bærer den protestantiske kappen, drept. Som med katolisismens dyr, og som med bildet av dyret av frafalden protestantisme, slik også med protestantismens ekte horn. Protestantismens horn fremstilles som den sjette menighet, som blir den åttende, men er av de sju.

Når du prøver disse påstandene, må du huske at det budskapet som blir åpnet like før nådetiden avsluttes, med all sikkerhet vil bli framstilt innenfor rammen av at begynnelsen illustrerer enden. Dette budskapet vil bli framstilt ved hjelp av metoden «historisisme», som benytter bibelsk historie i samsvar med verdenshistorien for å identifisere verdens ende. Dette budskapet springer opp av jorden.

Sannhet skal spire fram av jorden, og rettferdighet skal skue ned fra himmelen. Ja, Herren skal gi det som er godt, og vårt land skal gi sin grøde. Rettferdighet skal gå foran ham og sette oss på hans fotspors vei. Salmene 85:11–13.

Det er ikke bare slik at jorden i avsnittet blir identifisert som et «land». Avsnittet i Salmene identifiserer ikke bare «landet» som «jord»-dyret i Åpenbaringen tretten, men bemerker også at «sannhet» «spirer» fram av jorden.

«Hvilken nasjon i den nye verden var det som i 1798 steg frem til makt, ga løfte om styrke og storhet og tiltrakk seg verdens oppmerksomhet? Anvendelsen av symbolet tillater intet spørsmål. Én nasjon, og bare én, oppfyller spesifikasjonene i denne profetien; den peker umiskjennelig på Amerikas forente stater. Gang på gang er tanken, ja, nesten de nøyaktige ordene, til den hellige skribent ubevisst blitt brukt av taleren og historikeren når de har beskrevet denne nasjonens oppkomst og vekst. Dyret ble sett «stige opp av jorden»; og ifølge oversetterne betyr ordet som her er gjengitt med «stige opp», bokstavelig «å vokse eller skyte opp som en plante».» The Great Controversy, 440.

De forente stater er jorddyret som «stiger opp». Når du derfor prøver påstandene som fremsettes i disse artiklene, identifiserer inspirasjonen at budskapet vil være basert på at enden blir illustrert ved begynnelsen; det vil bli satt inn i sammenhengen av historisk linje på historisk linje, og det må komme fra en røst i De forente stater. Det finnes naturligvis falske røster innenfor De forente stater, men i samsvar med og på autoriteten av Guds Ord er enhver budbærer eller tjeneste som er lokalisert utenfor De forente stater, eller har sitt opphav der utenfor, et falskt lys. Adventismen begynte i De forente stater med røsten av en mann og en bevegelse grunnlagt i De forente stater. Jesus illustrerer enden på en ting ved begynnelsen på en ting.

Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene.